

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Baro başkanlarının,
baroların yapısını değiştirecek yasal düzenlemeye karşı
başlattıkları yürüyüş, Ankara girişinde polis tarafından
salgın bahanesiyle engellendi. TBB Başkanı Metin
Feyzioğlu yürüyüşü 'şüpheli' bulmuştu...

**MASKEYİ
GÖZÜNE
TAKMIŞ!**

Uyuyan oğlumu alnından öptüm, bebeğime üzerimdeki ekipmanı teftiş ettirdim. Babacık tekele gidiyor. Bebeğim maske-me baktı, beğenmedi. Bu maske kaç günlük? Onur kırıcı fakat gerekli bir soru. Maske ağız donudur ve siz donunuzu her gün değiştirecek olgunluğa erişemediyseniz hayatınıza kayyum gibi anne figürü olarak atanan bir insanın "sen donunu değiştirdin mi"

diye sormasına itiraz etme hakkından feragat etmişsinizdir. Maske on yıllık, fakat ilk defa kullanılıyor. On yıl önce bir yapı marketten, ileride ciddi bir ilişki yaşarsam ve bu ilişki için tahta kesmem ya da matkapla duvar delmem gerekirse önce güvenlik eldivenimi giyerim, kaliteli toz maskemi takarım, bu ilişkiyi ne kadar ciddiye aldığımı sadece bebeğime değil anasına babasına da gösteririm diye planlayarak almıştım. Planım tıkır tıkır işledi. İlişkimize ilk başladığı andan itibaren sadece sen değil, annen, baban ve tanık olma şansına erişen ne kadar akrabaları varsa alet çantamın yapısal bütünlüğüne, tamamlığına ve kendini belli eden kalitesine hayran kaldılar. Kendini salmış bir elektrik anahtarı ya da duvarda sallanan bir priz söz konusu olduğunda asla düz bir tornavidayla elektriğin üzerine koşan bir insan olmadım.

- Şalteri ana şalterden komple kapatmamız lazım.
- Ama Erman, nasıl olur! Televizyon izliyoruz!
- Umrumda değil, bu işi yapacaksa benim yolumla yapacağız.

Elektrikçi eldiveni, kontrol kalemi, elektrik bandı, yıldız tornavida... Size bütün bunlar şov gibi geliyor olabilir. Kız istemede, evden gelini alırken, düğünde, kınada durmaksızın şıkır şıkır dans eden, göbek atan, kızın ailesini dansla etkilemeye çalışan insanların böyle şeylere şov demesi beni ancak üzer.

Neyse... Maskem sıfır, eldivenlerim pudralı. Ellerim eldiven içinde ekmek hamuru gibi oldu. Erken giydim eldiveni, ayarlayamadım. Sal da gideyim, tekele varayım. Tekele insan şikayet etmek istiyorum. Maske takmıyorlar, dikkat etmiyorlar demek istiyorum. Tekelin ne yetkisi, ne de ilgisi var bu konularla ilgili. Karttan altı bira çekerken "hayırlısı olsun" diyor genelde. Salgınla ilgili mi yoksa altı birayla ilgili mi bu temennisi? Bilinmiyor. Evde içilen altı biranın hayırlısı olması çok çok ender görülmüş bir olaydır. Hiç olmamıştır diyemem ama güneş tutulması gibi, siyah kuğu gibi bir şeydir. Bir kere elimden tutup internet sitesi kurdurmuştu altı bira, sonraları çok ekmeğini yedik o site-nin. Daha sonraları da bakamadık önce terk edilmiş tatil köyüne

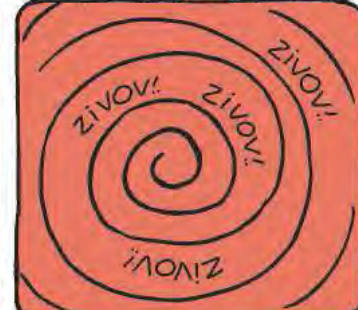
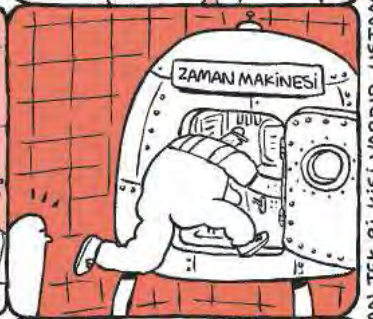

İnternet sitemiz.

döndü, sonra da kirasını ödemediği için japon pornocularının eline düştü internet sitesi. Japon pornocularla olan kavgam başka bir yazının konusudur. Çok mücadeleler verdik, çok badireler atlattık.

Tekele yaklaşırken görüyorum ki dükkanın önünde muazzam bir kalabalık toplanmış. Mahallede mekanlar hala kapalı olduğu için, ama insanlar artık durunamadığı için, daha da çıkıp kendilerini diğer insanlara göstermezlerse öleceklermiş gibi hissettikleri için tekelin boş bira kasalarına el koymuşlar, dükkanın önünde içiyorlar. Aralarından geçerken yazlık yerde benden önce beldeye ulaşarak arkadaş olmuş, gece kot pantolonlarını, beyaz svitşörtlerini giyip bakkalın önünde oturan kızlı erkekli grupların arasından geçerken hissettiğim karnıma ağırlar girmesine sebep olan sıkıntıyı hissettim. Merhaba desem, onlar merhaba dese, birisi bir şey dese, ben de dahil olsam. Onun yerine altı birayı alışveriş çantama doldurup evime dönüyorum. Hayırlısı olsun.

nisan hakan

BU DÖNGÜ SONSUZA DEK DEVAM

her şey olur

BİZİM KAMUSAL Bİ OLAYIMIZ YOK, NORMAL TİCARİ İŞLETMEYİZ!

"kendimi durdurulacak değilim"

Fırat Budacı

KONFOR ZEKAYI DÜŞÜRÜR

Memlekete gidince algısı azalıyor insanın. Yemeğin sürekli hazır olması, günlük sıkıntıların kolayca çözülmesi, konuştuğun herkesin bir şekilde tanıdık gelmesi gibi rahatlıklar sayesinde herhangi bir çabaya girmeden dümdüz yaşanabiliyor memlekette. Tarihte, "Aşırı güven zekâyı düşürür" diyen olmuştur mutlaka. Katılıyorum. Beyin, memleket şartlarını görünce

herhangi bir sorunu acilen çözmek zorunda olmadığından kendini yarı yarıya kapatıyor. Akşamları eve çöken yerli diziler ve insanın üzerine gelen tabak tabak meyveler sayesinde garip bir güven duygusu kaplıyor insanın içini. Sıkıcı olsa da çepeçevre saran bir konforun kollarında zaman akıp gitmeye başlıyor. Televizyon hâlâ çocukluk yıllarındaki düzende seyrediliyor. Kumanda kullanımı sadece belirli kanallar arasında ve çok yavaş gerçekleşiyor. Annem, "Fatih Portakal başladı, aç" diyor. Amaç doğrultusunda bir sefer basıyorsun tuşa. Ulaştığın yerde bir saat kadar kalıyorsun. Fatih Portakal inanılmaz sıkıcı bir insan. Ülkemizin dertlerini anlatmıyor da sanki bir maestro gibi (ama tek bir notayla) yönetiyor adeta. Ardından tekrar bölümü yayınlanan dizilere geçiyoruz. Diziyi seyrederken "kim bu?" diye sordüğümüzda, "peki o kim?" diye tekrar sormak zorunda kaldığım başka bir karakter üzerinden tarif veriliyor. Benim için bütün diziler, "Kim Bu?" isimli tek bir diziyeye dönüşüyor. Sonsuza giden bir bilememelik hali. Oysa televizyonun içinde bir yerlerde bu eve kendisini hiç gösterememiş bazı kanallar var. Mesela Bloomberg TV, dolarda fırtınaların koptuğu günlerde bile orada öylece atıl duruyor. Demek ki bizim evde dolar yok. Gördüğüm kadarıyla komşuların evinde de yok. Ekonomi adına sadece küçük altın var Denizli'deki evlerde. Mesela altın fiyatları, annemin, "Onlar abinin düğününde küçük altın taktı, sen de bi küçük tak geç" açıklamasıyla

bir anda düşebiliyor.

Komşular, epey yaşlanmalarına rağmen süzmek konusunda hâlâ keskin gözlerle sahipler. Tek bir kelime söylemeden kafadan ayağa süzüyorlar insanı. İstanbul'dan geldiğim için değişik bir şey arıyorlar bedenimde. Süzmelerin sonunda fiziksel bir anomali bulamayınca, yıllar içinde artan dozda kelleşmemi öne sürüp biraz eğleniyorlar. Kellik yaygın, kellik bana has değil, kellik çabuk bitiyor. Bana olan ilginin bu kadar çabuk dağılması benim de işime geliyor. Laf çok çabuk kendi evlatlarına geliyor. Çoğunu yıllardır görmediğim, ama dün gibi hatırlamam istenen pırl pırl evlatlar bunlar. Anlatışlarındaki coşkuya bakılırsa, bu evlatların gayet başarılı bir hayatları var ve sınırlım kel değişiler.

Geldiğimin ertesi günü, çocukluk arkadaşımı görmek üzere evden çıktığımda amacıma ulaşmam kolay olmuyor. Bütün yollar dramatik bir biçimde değişmiş. Belediye başkanı, yokluğumda şehrimiz için bir çeşit Lego mantığı oturtmuş ve anladığım kadarıyla bütün şehri kısa sürede söküp takabiliyor. Kafasına göre bazı yolları kapatmış, yeni bazı yollar açmış, alttan girip üstten çıkmış, farklı kavşak şekilleri denemiş. Şehirden göçüp yıllar sonra ziyarete gelenleri şaşırtmak istemiş adeta. Kadim yolları kapatırken, açtığı yeni yolların gidilmek istenilen noktayla alakası olmadığını kafasına hiç takmamış. Mesela ben, bu yeni plana göre, yanına gideceğim arkadaşımı ulaşmak için şehrin dışına çıkıp başka bir noktadan tekrar şehre girmek zorundaymışım. Tüm şehirle, evdeki halının üzerinde oynayan 6 yaşındaki bir çocuk gibi oynamış Başkan. Tarihte "Aşırı belediye zekâyı düşürür" diyen olmuştur mutlaka. Katılıyorum.

Çocukluk arkadaşım, "Oooo naber ya?" diyerek ayağa kalkıyor beni görünce. Giriş coşkulu, ama devamı biraz kesikli ilerliyor muhabbetin. Sonuçta orası bir işyeri, sık sık telefon geliyor: "Ya kardeşim, ben sana malı salı günü çekeceğim demedim mi? Nasıl depoda yer yok, o benim sorunum değil, ha senin sorunsu eğer sözün senet değil o zaman. Ben bunu anlarım... Tamam,

15'liklerde sıkıntı yok zaten..." 15'lik ne acaba? Konuşma gayet normal aslında, ama insan yine de şaşırıyor. Çocukluk arkadaşım mı bu? Aynı yaşta mıyız? 15'lik hayatına ne zaman dahil oldu acaba? Gerisini dinleyemiyorum, telefon konuşması devam ederken sadece seyredivorum. Gözlüğü yüzüne uyumlu, belli ki vizyoner bir gözlükçünün tavsiyesiyle alınmış. Aşırı organik ve "mutlaka olması gereken" anti-refle camlar titanyum bir çerçeveye tamamlanıyor.

Bütün bu görkeme karşın sağ 1, sol 0,75, azıcık da astigmat. Gömleği eşinin zevkiyle uyumlu. Saati gözlüğün aksine ağır metalden yapılmış ve dev gibi: Saatin kaç olduğu dışında ayın evrelerini, havanın nemini ve basıncını oturduğum yerden ben bile görebiliyorum. Evlilik yüzüğü kuyumcu sevindiren gramajıyla el hareketlerini adeta yönetiyor. Kaan 3, Yusuf Mert 7 yaşında. Büyük oğlan ismi dededen yemiş. Dede ruhu taşıdığından olacak Yusuf Mert iyi de, Kaan çok

yaramaz. Denildiğine göre hiperaktifmiş. Telefon konuşması bitince yemeğe çıkmayı teklif ediyor. Memleket, her halükarda yediyor insana. Memleket, her öğünde peşinden koşuyor. Memleket, anne olup dolma sarma yediyor, Meşhur Köfteci Adem olup yarım ekmek ayran yediyor, Pideci Arif olup iki porsiyonun üzerine bir de ortaya tahinli yediyor, sanayideki kokoreççi olup "Acı olsun mu?" diye sora sora yediyor. Üstelik memlekette her şey ucuza benziyor. Hesapları ödeme arzusuyla dolup taşıyor insan. "Aynı yemeği İstanbul'da yesen..." diye senin yerine hesap yapıyor Denizliler. "En az iki katı..." diye destek veriyorsun toprağına. Hep beraber neşeleniyorsun. "Tamam olur" diyorum arkadaşşıma. Çarşıda kuyu tandırıyla ünlü bir kebabçıya gidiyoruz. Mekanda çatal bıçak kullanılmıyor. Memleket öze dönüşse eğer en yağlı haliyle dönüyorum. Arkadaşım, "İstanbul çok zor ya, ben geldim mi iki gün duramıyorum" diyor. Ellerim yağ içinde onay veriyorum. Arkadaşımın mekandaki nüfuzu sayesinde, masamız belli aralıklarla hayvanın en iyi yerleriyle besleniyor. Güven duygusu ve tanınmış olmanın verdiği rahatlık etrafımı sarıyor. Durduk yere, "Şöyle bir yeri İstanbul'da açacaksın var ya önünde kuyruk olur" diyorum. Kafama sinek konuyor. Ellerim çok yağlı. "Aşırı yemek zekâyı düşürür" diyen olmuştur mutlaka. Katılıyorum.

İnternetle Konuşuyorum

Sorduğum
soruya yanıt
alamayacağımı
bilsem

de önce ona

koşuyorum. Küçük bir

dükkanı var. Hemen girişe vergi
levhasını asmış. Burası bana yetiyor,
büyütmeye de niyetim yok diyor
her seferinde. Rize Galatasaray
maçının saat kaçta olduğunu
öğrenmek için uğradım yanına.
Hızlı ve net cevaplar vermek
pek huyu değil. Konuşmayı, uzun
uzun anlatmayı seviyor. Normalde
sabırla dinlerim kendisini fakat
çok fazla zamanım yok ve bir an
önce yanıt almak istiyorum. Aceleci
olduğumu belli etmek için hızlıca
sayfanın altına indim. Fark edince
bozuldu biraz. Aslında birkaç
gündür aramız pek de iyi değil.
Reklamları engelleyip ekmeğine
mani olduğum için suratı asık. Yine
de büyük bir olgunluk gösteriyor
ve bilgi vermek için can atıyor ama
işte soruya soruyla karşılık vermek
gibi pis bir huyu var ve bundan asla
vazgeçmiyor.

Bir cevap alamayacağımı anlayınca
müsaade isteyip ayağa kalktım. İşte
Tüm Türkiye'nin merak ettiği o
sorunun yanıtı diyerek kolumdan
tuttu ve tekrar yerime oturttu
beni. Bunu daha önce defalarca
yaptı ve ben her seferinde ona
inanmayı tercih ettim. Günde
milyonlarca insan ziyaret ediyor
bu dükkanı. İnternet hiçbir
zaman yalnız kalmıyor. Kimi
kimsesi yokmuş gibi her gelenle
dakikalarca muhabbet etmek
istiyor, esir ediyor kendine. Acaba
bizden sakladığı ve duyduğumuzda
göz yaşlarına boğulacağımız bir
terk edilme hikayesi falan mı var?
Bu depresyon halini konuşarak
mı atlatmaya çalışıyor? Herhangi
bir soruya yanıt vermek bu kadar
uzun sürmemeli.

Bir kez daha kandırılıyorum
internet tarafından. Galatasaray
maçının saati henüz
kararlaştırılmamış bile. Akşam
üzerine doğru gel, dükkanı
kapatmış olursam da şu ilerde
başka bir arama motoru var ona
sorabilirsin dese daha iyi değil
mi? Cevabı henüz belli olmayan
bir konu için neden bu kadar
bekletiyorsun beni? Bunu defalarca
konuştuk fakat kendine çeki düzen
verme konusunda hiçbir adım
atmadı. Beni kabul eden böyle
etsin rahatlığı var üzerinde. Ağzımı

YERALTI ÖYKÜLERİ

“G=0”

1. Bölüm

ERSİN
KARABULUT

devamı arka sayfada

açsam söyleyecek çok fazla şeyim
var aslında. Bu dükkan bu yüzden
büyümüyor işte. Yıllardır aynı kafada
devam ediyor ve söyleyince de ben
kötü oluyorum. Ne zaman ziyaret
etsem dakikalarca bekliyorum kapıda.

Şikayet edeceğimi söylediğimde
de kimi kime şikayet ediyorsun,
elinden geleni ardına koyma diyor.

Piyasada tek ve gidecek başka bir
yerimizin olmadığını bildiği için bu
kadar rahat davranıyor. Bu saatten
sonra ansiklopedi karıştırarak
değilim. Ki zaten Galatasaray maçının
ansiklopedide ne işi var? Emekli olup
dükkanı yetişkin oğluna devretse
bir ihtimal bu düzen değişebilir.
Galatasaray maçı saat kaçta diye
sorduğum zaman kocaman 21.00

yazsın istiyorum. Kadro, stadyum ya
da maçın hakemi inanın umrumda
değil. Bir soru sorduğumda yüzüme
bakmadan tek kelimelik cevaplar
versin, evet yada hayır desin
istiyorum. Bu teklifi sunduğumda "Biz
ekmek yemeyelim mi kardeş" diyor.
Öyle söyleyince bir şey diyemiyorsun
işte.

Hifikepunye'den mektup

Adım Hifikepunye. Aileden Swapo partili olduğumuz için babam bana

bu adı uygun görmüş. Hatta Swapo iktidara gelip de Hifikepunye Pohamba devlet başkanı olunca içten içe sevinmiştim. Tahmin edebileceğiniz gibi Namibyalıyım ve maalesef sizin gibi bununla gurur duyamıyorum. Her şeyden önce bizim ne yazık ki sizinki gibi şanlı bir tarihimiz yok. Şunun şu-rasında ben doğmadan birkaç yıl önce bağımsızlığımızı kazanmışız. Hâlbuki siz öyle misiniz? Düşünüyorum da, hakikatten ne mutlu Türküm diyene. Ben de sizin gibi göğsümü gere gere "Türküm," demek isterdim ama ne çare ki Namibyalı bir insanım işte. Siz her "Ne mutlu Türküm diyene," dediğinizde ben içimden "Ne yazık ki Namibyalıyım," diyorum.

Efendim gayet net tahmin edebiliyorum ki sizin tarih dersleriniz, coğrafya dersleriniz pek eğlenceli, pek neşeli geçiyordur. Ne de olsa cihanşümül imparatorluklar kurmuş, dünyayı dize getirmiş bir milletsiniz. Ayrıca karakteriniz de dillere destan doğrusu. Elime bir ders kitabınız geçti mesela, sayfalarca sizin milletinizin ne de mert, ne de dürüst, ne de misafirperver olduğundan bahsediyordu da içim cız etti doğrusu. Yahu ben bakıyorum bizim ders kitaplarına hiç biz Namibyalılardan böyle bahsetmiyor. Bir eziklik hissetmedim desem yalan olur. Duydum ki sizin oralarda dört mevsim yaşanır-mış, biz o işte bile fakiriz, bize hep yaz, hep yaz. Bir de siz dünyada kendi kendine yeten yedi ülkeden biriymişsiniz. Buna sizin adınıza çok sevindim. Gerçi yaptığım araştırmalarda, kendi kendine yeten diğer altı ülkenin hangileri olduğunu bulamadım ama olsun. Biz Namibya olarak anca elmas çıkartıyoruz, onu da Almanlar alıyor zaten.

Hele o jeostratejik önemizin. Ah sevgili Türk dostlarım. Lütfen o jeostratejik öneminizin kıymetini bilin ve kilit ülke konumunda olduğunuzu unutmayın. Biz neticede Namibya olarak tırt bir konumdayız, ama siz öyle misiniz ya? Siz orada doğu ve batı arasında bir köprüyken biz Botswana ile okyanus arasında fazladan fazladan Botswanalı arkadaşların denize girmesine engel teşkil ediyoruz o kadar. Yine bu Botswana, Angola ve Zambiya'yla kapışmasın diye Afrika'nın içine bir kısırak başı olmasa da kuyruğu gibi uzanan bir toprağımız da var. Düşününce bir tek Botswana için biraz bir stratejik önemimiz var gibi ama onların da derdi başından aşkın zaten. İnanın jeostratejik önemizin hakkında okudukça daha da uyuz oluyorum kendi ülkeme.

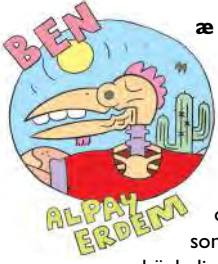

Ha nereden mi Türkçe biliyorum? Bizim peder sağolsun biraz saftır, Türkçe Olimpiyatları diye bir şey duymuş. E malum biz kara bahtlı kara kıtanın çocuklarıyız, şansımızın dönmesi için ya top oynamamız, ya sprint atmamız gerekiyor. Peder bey de işte, bu Türkçe Olimpiyatlarını duyunca, nasıl olsa ülkemizde konuşulan dokuz tane dil var, hepsine de hâkimim, Türkçeyi de aradan çıkartır, belki o olimpiyatlarda bir derece yaparım diye zorla Türkçe bir liseye gönderdi. Olimpiyata katılacağım diye kastırdım Türkçeyi

de öğrendim. Şimdi üzerine alınmayın ama kolay diliniz var, tüm fiiller kurallı, artikel yok, istisna o kadar az ki çoğunuz bilmiyorsunuz. Bir fiil nasıl çekiliyor, sesli uyumu nasıl oluyor kısmını öğrendikten sonra Türkçeyi öğrenmiş oluyorsunuz zaten, geriye sadece kelime ezberlemek kalıyor.

Ben bayağı umutluyum, kesin derece yapacağım olimpiyatlarda, sabah akşam Türkçe şarkı türkü çalışıyorum. Tabii biz olimpiyat deyince madalya falan verecekler zannediyor, onu da

burada okuturuz cebimize üç beş kuruş girer diye hayâl ediyorduk. Hâlbuki bize teker teker kötü bir takım şiirler ezberletip bir stadyumda okuttular, tek faydası İstanbul'u görmek oldu. Üstelik Namibya'ya döndükten bir yıl sonra bizim okulun bütün hocalarını leblebi gibi topladılar. Niye bilmiyorum. Ha merak etsem açar internet sitelerinizi öğre-nirdim de sizin haber siteleri epilepsimi tetiklediği için giremiyorum, her taraftan yaldır yaldır flaşlar çıkıyor.

Merhaba.

667. Bu da iyiymiş. Her hafta bu böyle devam etse ya. Ne saçma olurmuş. Ama bunun bile meraklısı oluşabilir bir süre sonra. Çünkü bu işler böyledir. Radyoculukla ilgili anlatılan çok manyak bir olay var.

Her sabah diyelim sekiz'de mikrofona üflesen, bir süre sonra sırf o üflemenin takipçileri oluşurmuş. Hatta üflemezsen hesap sorarlarmış. Neden üflenmedi acaba bu sabah mikrofona derlermiş. Biz o kadar bekledik, resmen üflenmedi, sizin dinleyicilerinize hiç mi saygınız yok acaba derlermiş. Derlermiş de derlermiş. Daha da neler derlermiş. O yüzden böyle yani bence. Resmen.

İngilizce de bir acayip. "Petition" diye bir kelime çıkıyor mesela karşıma, tahmin etmeye çalışıyorum ne manaya geldiğini, diyorum ki kesin hayvanlarla ilgili bir şey, belki hayvan sevgisiyle ilgilidir, ne bileyim, bence hayvanlara karşı duyarlı insan demek galiba petition diyorum, bir bakıyorum manasına, "dilekçe" demekmiş. E yuh. Ben nereden tahmin edeyim dilekçe'yi. Tamam da yani bir İngilizce öğreneceğiz diye her kelimeyi de tam bilemeyiz ki yani. İngilizce'nin de biraz bize yardımcı olması lazım. Her şeyi de bizden beklememesi lazım yani İngilizce'nin. Oh ne güzel ya, her şeyi biz yapalım. Terbiyesiz ya. "Destination" diye bir kelime var mesela. Diyorum ki, kader kavramıyla ilgili bir şey olsa gerek diyorum, yazgıdır diyorum, ne bileyim diyorum. Bir bakıyorum manasına, "hedef" çıkıyor. Çıldıracağım arkadaş. Gerçekten çok uyuzsun İngilizce. Ama gel gör ki bir yandan da çok eğlencelisin. Kopamıyorum da senden. İngilizce'nin böyle bir tarafı var. Bir kez içine girdin mi ömrün boyunca İngilizce'sin, bu budur.

"O zaman sen olmuyorsun" diye bir şey var. Bunu saç ektirme fikrini ilk ortaya attığımda bir arkadaşımın duymuştum. O kelin önde gideniydi bu arada. Bu muhabbetten üç gün sonra saç ektirdi o ayrı da ben aslında burada başka bir şey anlatacaktım aslında, dur. "O zaman sen olmuyorsun." Ben de bunu anlamıyorum. Ben olunca noluyor yani. Ben ben olduğum için kaç geceler sabahlara kadar ağladım ve ağlıyorum, sen biliyor musun bunu acaba. "O zaman sen olmuyorsun." E ne güzel işte. Olmayayım zaten ben. Ben olmak iyi bir şey değil. Ben, ben olmayayım diye uğraşıyorum, sen, ben ben olayım istiyorsun. Ben ben olurken üç gün sonra sen sen olmuyorsun. Ben bu işten hiçbir şey, gerçekten anlamadım. Dünyada milyonlarca insan kendisi olmak istemediği için bıçak altına yatıyor, vardır herhalde bir bildikleri değil mi. Halla Hallaa ya. İyi bir şey sanki ben olmak. Ben olmanın neresi iyi olabilir, Allah aşkına ya, ben olmanın neresi iyi olabilir.

"Astarı yüzünden pahalı"yı duymayalı da yıllar oldu. Bir bir bitiyor deyimler.

Ha bu arada ben zaten bad hair'im. Arkadan başka uzar, önden başka uzar, yanların biri bir yana uzarken, diğeri öbür yana uzar. Net söylüyorum, Amerika'da veya İngiltere'de yaşasaydım, şu anda başkan bendim. Şu anda Trump'a değil, bana sövüyordu milyonlar.

Biraz önce kuzenim geldi yine eve. "Anlat bakalım" dedim. "Günün anlam

DIŞARDAKİ VAZİYETİ TAM ANLAMİYOSUN GALİBA SEN.

TUTUNUCAK ŞEY BULSAN BİLE DEPOYU FULLEMİŞ ZENGİN PİÇLERİ SİRF EĞLENCESTİNE MUSALLAT OLUYOLAR.

devamı haftaya

ve önemine dair konuşacağım bu defa" dedi. "Babalar Günü bu gün, babana mı geçireceksin şimdi de" dedim. "Evet" dedi. Dedim "go on öyleyse". "Babamın bana ilk uyuz olduğu günü hatırlıyorum" dedi. "Oo" dedim. "Oo tabii" dedi. "Tabii ki" dedim. "Salonumuzda bir ayna vardı, yaş on ya da on bir benim, aynaya doğru bakıp pazularımı şişiriyor, olmayan karın kaslarına bakıyordum, filmlerde gördüysek tabii, kendime öyle hayranlıkla bakıyordum, babam girdi sonra içeriye, beni o halde gördü, napıyorsun dedi, dedim kaslarıma bakıyorum, bana bir uyuz oldu o anda, resmen iliklerimde hissettim, ilk kez beni sevmemişti, ondan sonra da hiçbir zaman çok

sevmedi zaten, resmen soğudu adam benden, bir hareketimle uzaklaştı resmen benden, o ana kadar süper babaydı, o andan sonra ne olduysa oldu, y.rrak gibi bir adam oldu çok affedersin kusura bakmazsan" dedi. Dedim "yok, ne kusura bakacağım da yani, saçma olmuş biraz sanki" dedim. "Saçma oldu tabii" dedi. "Mantıksız bir kere" dedi. Dedim "acaba kendisine rakip olarak mı gördü seni?" "Ne bileyim, bilemezsin ki, ruh hastası. mına koyduğum çocuğu" dedi. "Ya" dedim "sen yine de sen şey yapma, yine de babandır" dedim. "Ben de bu mantığı anlamıyorum" dedi. "Niye ki" dedim. "Ağabey baba var baba var, babaysa baba, o zaman o da baba olsun" dedi. Dedim "ya bu muhabbet

iyice saçma bir yere gitmeye başladı, var mı başka söyleyeceğin bir şey, yoksa git" dedim. "Var" dedi "son bir söyleyeceğim." Dedim "söyle, söyle de git" dedim. "Sana mı soracağım acaba ne zaman geleceğimi, ne zaman gideceğimi" dedi. "Tamam tamam, kafana göre" dedim. "Anlatmıyorum lan" dedi. Dedim "anlatmazsan anlatma y.rrak, sanki çok meraklıydım ben senin anlatmana" dedim. "Uğraşamayacağım seninle, şu anda enerjim yok, ama uğraşırım ben seninle" dedi, gitti. "Manyak mıdır nedir acaba ya" dedim ardından. Sustum. Çay koydum kendime, sonra biraz daha sustum.

Hoşça kal.

**PLAZA
OZANI AŞIK
MESAI'DEN
DEYİŞLER...**

Kar gibi göyneğin yakasın
karartansın
Nice al yanağı soldurup sarartansın
Fazla mesai çıkarıp gönüller morartansın
Devrilesi plaza hiç ettin beni beni!

Cıvcıv gibi kutular içre çalışırız
Tekmil dedikodular içre çalışırız
Plaza içinde piyasalar içre çalışırız
Bükülesi plaza tırt ettin beni beni!

Başıma vurur topukların tıkırtısı
Gönümü ezer ol parfüm rahiyesi
Aklım zedeler az yetkili bağırtısı
Titreyesi plaza savurdun beni beni!

Çanım çıkar hanım, bey demekten
Öğle yemeğini hızlı hızlı yemekten
Her an yeni gerilim beklemekten
Savrulası plaza vay yardım beni beni!

Vay geldi tatil planı duymaktan
Yeni evden, arabadan, arsadan
Şeften, yardımcı şeften, sağ kolundan
Harlanası plaza hey vurdun beni beni!

Kiminin ferri yok küstür kadere
Kimi zam ister garktır kedere
Kimi caymış ahlaktan itlik edere
Eskiyesi plaza hoy yordun beni beni!

İş sıkıcı, mesai rutin, sohbet muayyen
Kimse gelip takdir etmez katiyen
Patrona hava hoş ortamında duayen

Sarsılası plaza tey üzdün beni beni!

Fazla mesaiye kaldım şimdi naçarım
Gecenin körü metro bitti napaarım
Dolmuş da yok takside geçmez tikitim
Çont olası plaza yıldırdın beni beni!

Ak göynek görmekten gözüm kör oldu
On dakika geciktim sanki terör oldu

Patrona hayat güzel aleminde sör oldu
Yassılaşı plaza hep kıydın beni beni!

Azar işitmekten gönül gözüm kapandı
Aynen aynen demekten latif sözüm kapandı
Problem dizboyu gayri çözüm kapandı
Hiç olası plaza kudurtun beni beni!

Aşık Mesai der ki yaşanmaz hiç burda
Zebani gibi yüzlerce cins tip burda
Zulüm ile mobbing burda, emir burda, kip burda
Ex olası plaza sindirdin beni beni!

Sen ey zalımlığa doymayan plaza
Garib kuşun güzergahın bozan plaza
İnsan yedikçe boyu uzayan plaza
Şen olası Mesai kurtulur senden senden!

Yulaf yoğurt yer dilberler
Attığı adımları sayar erler
Ecnebi lisanında laf ederler
Paslanası plaza hapsettin beni beni!

CEO ayrı, patron ayrı gubarır
İş yaptıkça yapılcak iş kabarır
Garib stajyere herkes fazla abanır
Vidansız plaza hiç ettin beni beni!

Aşık Mesaiyim işim yoğun
Tekmil revize geldi bugün
Sodexo ile de bir acı tayın
Huffaşe plaza şol emdi beni beni!

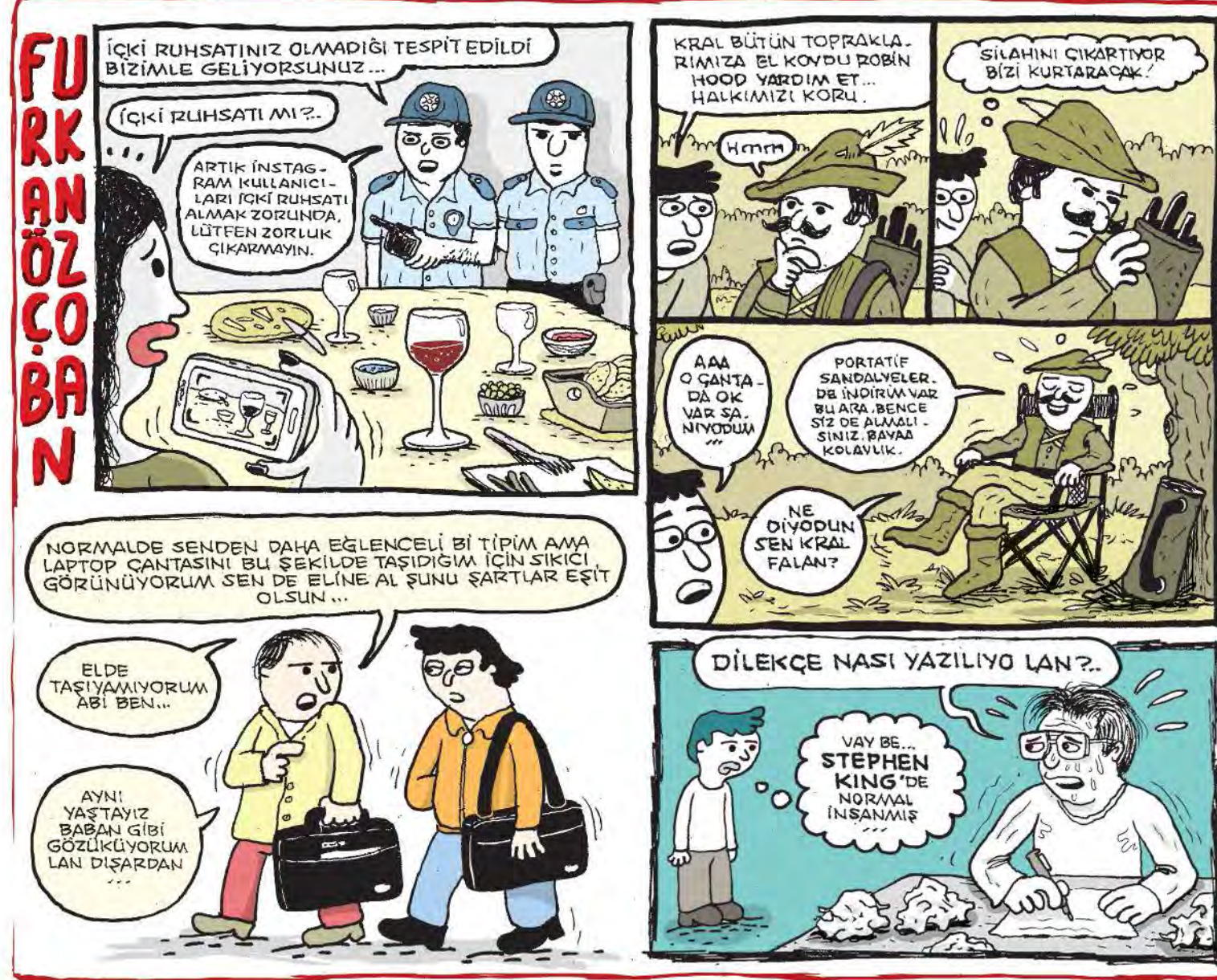
Mustafa Satıcı

**KAÇIRANLAR İÇİN
UYKUSUZ SETLERİ**

Bayilerde, Marketlerde ve Kitapçılarda
www.uykusuzdukkani.com.tr

YENİ
BAHANEM

ÜZGÜNÜM ARAMANA DÖNEMEDİM,
ÇÜNKÜ BEN HİÇ VAR OLMADIM KI.

Kanal Tedavisi ve Erdem

Bu hayatta her şeye ikna oldum ama her gün iki kere dişimi fırçalamam gerektiğine olmadım. Yine yılın o günündeyim. Gece saat 3 ve uyutmayan diş ağrım sebebiyle taksi çağırdım. Uzun vadeli düşünme yeteneğim yok. Her gün, her gün fırçalamak, misafirliğe fırça götürmek, en önemlisi de fırçalamadan uyumamak. Ama ben hep uyuyakaldığım için en çok burası sarkıyor. Kendi isteğiyle uyuyan insana saygım sıfır, fazla teslimiyetçi geliyor ama

bu başka bir yazının konusu. Dişte de uykuda da düzenli olmanın sonuçlarını uzun vadede görebiliyorsunuz. İkna edici olmuyor. Bulaşığa inanıyorum mesela. Temizlersin ve tabaklar temizdir artık. Yani uzun vadeli düşünemiyorum. Bu soyut düşünce yetisinin düşük olduğunun göstergesiymiş. Gerçekten de düşük. Çocuklukta yaşadığım bir krizi hatırlıyorum. Gece yarısı ismini yasal sebeplerle veremeyeceğim bir akrabamla Çorum'un ara sokaklarında yürüyorduk ve ben köpekten çok korkuyordum. "Köpek var mıdır? Köpek var mıdır?" diye sorarak korkumu aşmaya çalışıyordum. O da soruma cevap vermek yerine "Sen asıl iki ayaklı köpeklerden kork," diyordu. Asla anlamıyordum. İki ayaklı köpek neden daha korkutucu? Neden iki ayaklı köpekten korkma sebebin benden daha hızlı koşmaları ve benden nefret ettiklerini düşünmemdi. Bu iki ayaklı köpek nasıl benden hızlı koşacak? Uzun yıllar sonra bu kalıpla tekrar karşılaştığımda hatırladım bu krizi. Ki çocukken sık kullanılan küfrümüzü de "horozlu çocuğu" sanıyordum. Sırtında küfesi olan bir horozun küfrün muhatabını taşıdığı anlamına geliyor. Bence bu yeterince rencide edici bir ifade. Yetişkin bir insanın hareket edebilmek için küfeli bir horoza ihtiyaç duyması. Burada tabi soyut düşünce kadar kelime dağarcığının darlığı da etkilemiş.

Teslim olmaya giden bir suçlu gibi indim apartmanın merdivenlerini. Yan apartmanın önünde beni bekleyen taksiye binerken diş perileri kafama bastırıyordu sanki. Bundan sonrası rutin uygulama. Taksici "diş zordur" diyecek. Hastanenin danışmanı acıyarak ismini sisteme girecek. Doktor zamanında gelmediğim ve dişimi fırçalamadığım laf sokacak. Cezamı öğreneceğim, işkence göreceğim ve 'Allah kurtarsın' tonlamasında bir "geçmiş olsun" ile evime yollanacağım.

'Rumeli Dent'e gideceğiz. Taksici yöresiz bir şiveyle "Abi diş başa bela gerçekten," deyip maskesinin altından dişlerini gösteriyor. Çocuk müzikle ilgilenen diye bir hevesle alınmış orglar gibi. Sararmış beyazlar ve üstte 3 tane siyah tuş. Siyah tuşların hikayesini anlatmaya başlıyor. İlkini çocukken babası 'sökmüş'. Sallandığını söyleyince babası "süt dişidir yenisi çıkacak" diye evdekilerin itirazlarına rağmen eliyle çıkarmış. Süt dişi değilmiş. Zamanla kapansa da yeri dolmamış. Diğer dişi ise kendisi sökmüş iki yıl önce. Coğrafyamızın utangaç erkeklerine özgü bir bıyık altı gülüşle şöyle anlattı, "o dönem araba da bizim değildi, günlük kazandığım paradan bana hiçbir şey kalmıyordu, yine de 'nasip' deyip direksiyon sallamaya devam ediyorduk. Öndekilerden biri o zaman kırkıktı, deli gibi ağrıyordur bir gün ama kiraylı çıkarmak için çalışmaya devam ediyordum. Ağrı kesiciler yaramıyor, katlanılmaz bir hale geldi, eve dönerken haber geldi 'havaalanında bomba patladı diye'. Nasip işte nereden geleceği belli olmuyor. Turistler panik yapmış, 500 liraya müşteri alıyoruz. Onları etkilemiyor tabi, paramızın değeri kalmadı, mahvettiler ülkeyi. Bütün taksiciler ikinci üçüncü seferini yapıyor. Ben ilk turisti aldım. Yolda artık gözümü açmıyorum diş ağrısından. 'Sorry madam' dedim, tornavida vardı, arkasıyla köküne tekte vurdum. Ağzım kanla doldu, kadın da korktu tabi. Havaalanından kaçayım derken başka bir kan gölü..."

Nasıl oluyor bilmiyorum ama böyle etik açıdan sıkıntılı hikayeleri mıknaş gibi çekiyorum hep. İki ayaklı köpek metaforundan sorumlu akrabam da bu yaz 'nasıl gidiyor okul?' seviyesindeki sohbetimizin ortasında şirketin yönetim kurulunda sıkıntı çıkaran birini silahla tehdit ettiklerini anlatmıştı. Nasıl tepki vereceğimi de bilmiyorum. İnsanlara da bunu hissettirmiş olacağım ki yargılamamdan hiç korkmadan anlatıyorlar. Bazı insanlar bu durumlarda çok iyi tepki veriyor, mesela yakın arkadaşım Erdem dişi ne kadar kötü durumda olursa olsun, arabayı durdurup inerdi. İnmeden de havaalanında yaptıklarıyla ilgili sade, vurucu politik cümleler sarf ederdi. Ama ona böyle şeyler anlatılmıyordur zaten. Ben bile hiçbir şeyimi anlatamıyorum. Hatta bir şekilde kulağına gider de tepki gösterir diye doğru olmayan hareketlerden uzak tutuyorum kendimi. Kafamın içinde etik kurulu gibi yaşıyorum Erdem'i. Erdem sanayi yerine göçmen derneklerinde çalışan başarılı bir mühendis ve çocukluk arkadaşım. İçinde dayanışma kelimesi geçen her yerde o da var. Politik açıdan kursuzsuz bir geçmiş var. Aile, iş, arkadaşlık ve aşk söz konusu olduğunda ondan olumsuz bahsedebilecek bir insan yok. Hepimiz için tek felsefe var, diğer insanlardan da böyle olmalarını bekliyor. Erdem'in mahkemesinden çekindiğim için reddettiğim reklam işlerinin, torpillerin; fazla ürün geldi diye iade ettiğim kargoların, yanlış hesabı düzelttiğim para üstlerinin, kolektif boykot nedeniyle 2 katı fiyata aldığım ürünlerin haddi hesabı yok. Hayatımın şu anki haline etkisi benden daha çok.

Taksici üçüncü kayıp dişin hikayesini anlatamadan Rumeli Dent'e geldik. Danışma ve doktor tarafından gerekli ayıplamalar yapıldı. Çok geç kalmışım, iyi bakmamışım, iki seans kanal tedavisi gerekiyormuş, 950 liralık bir ücret alınacaktı. Sadece ilk seansı ödesem? Olmuyor. İki taksit? Olmuyor. Cezamı ödüyorum ve her özel hastaneye gittiğimde yaptığım gibi Erdem'i düşünüyorum. Maddi durumumu bir gece yarısı yaptırılan kanal tedavisiyle yıkılacak seviyede tutan Erdem'in bütün bunlara da diyecek bir cevabı vardır tabi ki. "Düzenli fırçalayacaksın, her macunla değil tabi, bazıları zararlı..."

ÖZER AYDOĞAN

DİPNOT*

İMER GÖKSEL

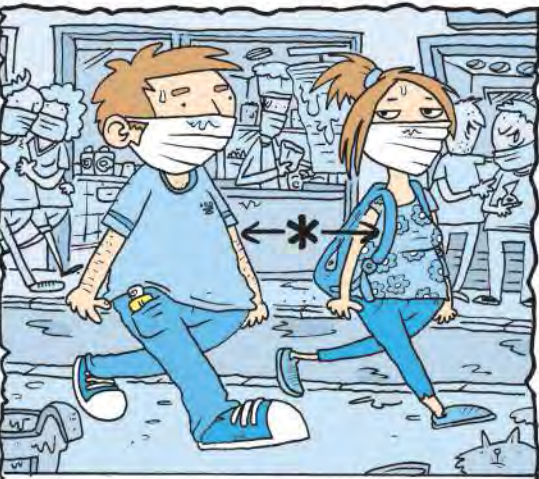
* LİYAN ARTIK!

* İÇİNE KORONA GİRMESİ DAHA ZORDUR HERHALDE.

* BİZ BURDA PİŞTİK AMA SEN DE BEDELİNİ ÖDEYECEKSİN!

* EVDE DİP DİBEYİZ AMA SOSYAL MESAFE KONUSUNDA TOPLUMA ÖRNEK OLMALIYIZ!

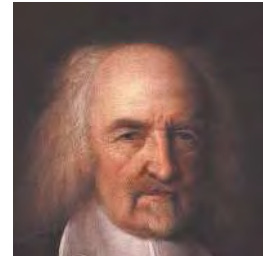
ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Bir yaz yağmuru yağdı içime/ ezildi iri üzüm taneleri camlarımda"

Nazım Hikmet Ran

Güya yaza doğru, havalar iyice ısındığında "sars" misali yavaşça hafifleyip kendi kendine bitecekti... Olabilirdi. Vardı o da. Öyle bir ihtimal... Olmadı. ("Bir şeyin kötüye gitme olasılığı varsa mutlaka kötüye gider" diyen o ünlü şom ağızlı yasa) Tekrar maske zorunluluğu. Cezalar... Neyse, buna da şükür, fazla da dert etmemek lazım galiba; "yıllarca" falan filan değil, ömür boyu maskeli gezenler? O bile var. Olmuş. Oluyor. Hiçbir canlıya zarar vermemek için hep maskeli ağızları, burunları onların; olur da nefesleriyle bir varlığı incitirler (mikropları, bakterileri dahi incitmek istemiyorlarmış)--ellerinde uzun süpürgelerle basacakları yeri önceden süpüre süpüre, öyle yürüyorlar; ki, böcek, karınca marınca ezilmesin. (Hindistan'dan;

İkibinbeşyüz yıllık bir Hind dini. Budizm'den de eski: Jainizm--hâlâ mevcut inananları--Gandi İngiltere'ye karşı yürüttüğü pasif direnişte, benimsemiş olduğu Jainizm felsefesinden epey yararlanmıştı--) "Aman başkasına bir şey olmasın" bütün dertleri bu. Kök bitki de yemiyorlar, kökü giderse bitki ölür; meyve serbest... ama o da; ne kadar az yersen o kadar makbul. (hepsini anlıyorum, tamam, peki sivrisineklere nasıl aynı hislerle....--Jainist olsam, bütün iyi niyetim oraya kadar; ilk sivrisinekle karşılaştığımda --o uzun süpürgelerle kovalanırdım herhalde--"Losing my religion") Biz ise bambaşkayız. Yeni zamanlar insanları. "Zamane" Tam tersi. Böcek, sinek bir yana, başka insanın ölümüne sebep olabileceği ihtimalini dahi umursamıyoruz. (çoğumuz yani) Takan da başkası için değil, kendisi için takıyor. (maskeli diyorum) Kendimizden başkası umurumuzda değil. (rahmetli Michael Jackson da sürekli maskeli dolaşıyordu bir ara, hatırlıyorum--Hüseyin Rahmi de, ortada salgın malgın, hiçbir şey olmadığı halde, mikrop kapmasın diye sürekli eldivenli ellerle dolaşmış--her şeyle ince ince alay eden bir mizahçı için; epey tuhaf-- o bembeyaz eldivenler elinde. resmini görmüştüm--Miki'de vardır o çeşit eldivenler--yanlış anlaşılmasın pek severim, müthiş kitapları--kendisi de gülüyordur o eldivenlere, çok çok zeki bir insandı rahmetli--ama takıntı işte.) Kendimizden başkası umurumuzda değil. Dedim ya. Beteri var. Bazen de umurumuzdaymış "başkaları"; Buyrun. "İnsan insanın kurdudur" lafının sahibi Hobbes diyor: (insanın doğasının kötülüklerle dolu olduğuna inanıyordu üstad) Şöyle yazmıştı: "Zihnin tüm neşesi, tüm canlılık, insanın onunla kendisini kıyaslayıp yüksek göreceği bir kimsenin varlığına

Thomas Hobbes 1588-1679

dayanır" Bak duydunuz işte; maske takın, maazallah; ya o "kendinizi kıyaslayıp üstün göreceğiniz" kimseye bir şey olursa... O da var... Allah muhafaza...

Uzadıkça uzadı... Bu işler. Bütün korku filmlerini

tükettim, (neredeyse, en içimi kaldıran tür: "Korku-Komedi" olanlarına kadar geldi iş. Orada durdum--hiç hazzetmem, tiksiniç-- Neyse ki olmadı öyle bir şey) Bir karar falan da vermeden bir başka türe: tuhaf: biricik, eşi benzeri olmayan filmler'e. (var öyle, pek az da olsa) Onlara geçtim. (İçinde bulunduğumuz durumun tuhaflığı mı tetikledi bilemiyorum) Bu dediğim "tür"ün en tepesinde "Freaks/1932" vardır. Ki görmediyseniz mutlaka görün. Görün de... yalnız ilk

vizyona girdiğinde millet feryat figan salonları terk etmiş. Onu da eklemem lazım. Film bir otuz yıl kadar yasaklı kalmış. Korku filmi diye oynamış o ara. (yönetmeni bu "Freaks" dan bir yıl önce -1931-- bir Drakula filmi çekmiş) Yalnız, milleti kaçırtıran korkunçluğu değil. İrkiticiliği, tuhaflığı. Korku filmi değil "Freaks" Alakası yok. Tür'ü kendine has. O zamanların sirklerinde "hilkat garibesi", "ucube" "acaiplik" diye teşhir edilerek, o şekilde çalışan gerçek fiziki deformasyonu olan insanları kullanmış yönetmen. Film onların arasında geçiyor. Cüceler, sakallı kadınlar, gövdesine göre çok küçük kafası olanlar, doğuştan kolsuz

bacaksız olanlar... Her çeşit... Rahatsız ediciliğini kat kat aşırıp unutturan sağlam hikâyesiyle müthiş etkileyici. (çalgınca aşka düştüğü "Kleopatira" lakaplı normal boydaki seksi kadın tarafından istismar edilen cüce Hans--aynı sirkte çalışmaktadırlar--Hans'ın aynı

zamanda kendisine aşık Freida adlı cüce bir nişanlısı da vardır--) Çok çok riskli bir deney. Büyük cesaret. "Aynı, sirklerde yapıldığı gibi; onları teşhir ederek, onlar üzerinden ilginç olmaya çalışıyor" da olabilme ihtimalinin korkunç gölgesi filmin üzerinde titreşip duruyor. Dehşet dengesi... Kıldan ince kılıçtan keskin ... Ama başarmış işte Tod Browning. (nur içinde yatsın)

Faulkner "Bir yazarın başarısı, göze aldığı başarısızlıkla ölçülür." demişti. Film işleri için de geçerli o...

"Freaks" tekrar tekrar seyrettiğim filmlerden; bu girişten sonra, güya Tod Browning'in açtığı o aynı yoldan giden, yeni (2018 yapımı) "Yomeddin" adlı

filmden söz edecektim, (gerçek bir cüzzamlıyı oynatmış baş rolde) ki yazı bitti... Herneyse...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

William Faulkner 1897-1962

GİFT USKUR

Vur kadehi ustaamm bu gece de sarhoşu zzzz...

ARKADAŞLAR MAALESEF ALAMIYORUM

Bugün bir arkadaşım aradı. Alanında başarılı bir fizyoterapist. Bostancı tren istasyonunun orada muayenehanesi var. Erkan Bilgili. Belki duymuşsunuzdur. Özlemiş beni. 'E artık yeter, ne zaman şöyle bir araya gelip de karşılıklı birimizi içeceğiz' diyor. Ne bileyim Erkan, sanki ben istemediğim için içmiyoruz. Durum ortada, bekleyeceğiz. Devletimizin aldığı önlemler doğrultusunda

hareket edeceğiz. Pandemi öncesi Erkan'la ayda bir de olsa bir mekana oturup birimizi içerdik. Çoğu zaman da mekanlara giremezdik. Nedenini tam bilmiyorum. Yalnızken veya başka arkadaş gruplarında benzer bir problem yaşamamıza rağmen ikili olarak takıldığımızda 'arkadaşlar damsız alamıyorum' deniyor, yanımdan iki erkek bara giriyor. 'Maalesef içeride hiç yer yok' deniyor, sekiz kişilik grup buyur ediliyor.

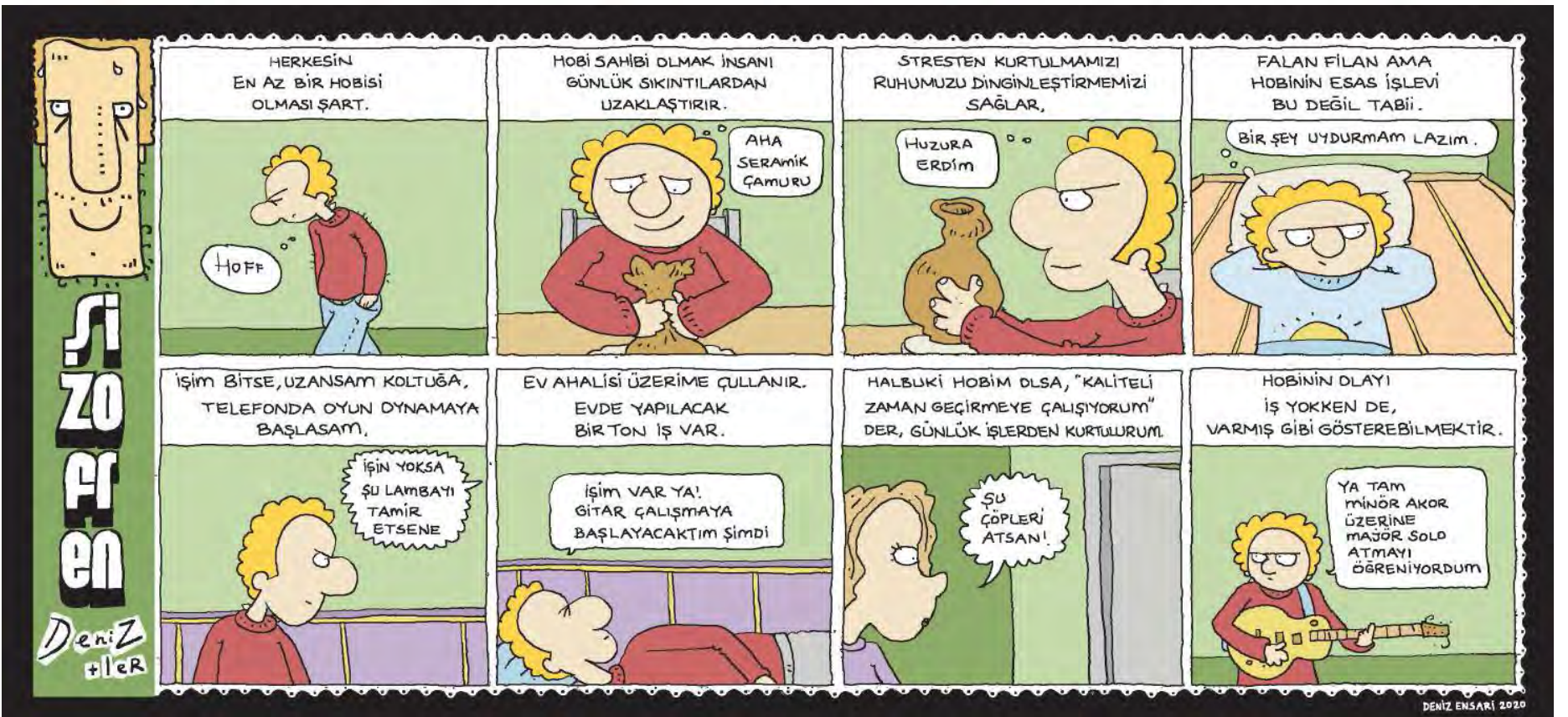
Garip bir durum tabii. Bir nedenden dolayı içeri girmemiz sakıncalı bulunuyor ve yüzümüze baka baka yalan söyleniyor. Biz de bu şartlar altında kendimizi açıklamaya çalışıyoruz: 'Abi gerçekten birimizi içip muhabbet edeceğiz. Yani tam olarak bizi içeri almamanın nedeni nedir?' Erkan genelde bu noktada devreye giriyor: 'Bakın ben fizyoterapistim. Saygın müşterilerim var. Bütün gün ayakta biniz; sırtınız ağır, bir şey olur. Bostancı tren istasyonunda muayenehanem var. Mutlaka beklerim.' İşe yaramıyor.

Ben durumu hızlıca kabulleniyorum, Erkan kabullenmiyor: 'Ben de işletme sahibiyim, bir gün sırtında kuluncuyla bana gelse, kapıdan çevirsem hoş olur mu? Bu toplum ne zaman birbirine güvenecek?' Aynı şey değil Erkan. Türlü örneklerle empati yapmasını sağlamaya çalışıyorum: 'Bak Erkan. Sen bir bilim insanısın. Anlayacağın dilden anlatayım. Girmeye çalıştığımız barı, yaşayan bir hücre gibi düşün. Kasada duran patronu hücre çekirdeği; tüketilen alkolü sitoplazma; içecekleri hazırlayıp bardaklara koyan barmenleri salgı ve paketlemeden sorumlu golgi aygıtları olarak düşünürsen...' Erkan tamamlıyor: 'Kapıda duran güvenlikler de seçici geçirgen hücre zarları oluyor?' Bravo. Önce büyüklüğümüze bakıyorlar, sonra niteliğimize. Belki, bir sebepten dolayı ikincisinden kaybediyoruz. Bir bildikleri vardır elbet. Belki sen ve ben de, kendimizin dahi göremediği bir şey görüyorlar. Belki hakikaten kabuğumuzu kırsak, mekanların tozunu attıran piç bir ikili olacağız ama potansiyelimizin farkında değiliz. Sonra sessiz bir şekilde içeri girebileceğimiz başka bir bara, ya da hava güzelse uygun bir kaldırıma doğru yollanıyoruz.

Mekan kapısından çevrildiğimiz başka bir gece... Sessizlik hakim. Erkan'ın tadı fena kaçık, suratı kireç gibi. Artık durumu kabullenmesi gerektiğini söyleyip heveslensin diye grubumuza isim bile koyuyoruz: 'Kaldırım Çiçekleri... He, ne diyorsun?' İşe yaramıyor. Karşımda pes etmeyen bir adam var: 'Hücre zarından geçemeyen maddelere ne olur?' diye soruyor. Anlaşılan analogim çalışmış, 'vücuttan atılır' diye cevaplıyorum. 'Ya sonra?', 'Bilmiyorum, hikayenin gerisi anlatılmıyor.' Belki de hikayenin geri kalanını bizim yazmamız gerekiyordu diyor, 'belki de biraz daha büyük düşünmemiz gerekiyordu?' Çıkartıyor telefonunu, vizesiz gidilebilecek Balkan ülkelerine uçak bileti bakmaya başlıyor. Fikre saygı duyuyorum ama acele etmeye gerek olmadığını söylüyorum, Erkan durmuyor: 'TC kimlik numaran kaç?' Bir sonraki hafta sonuna işim olmadığını biliyor, bileti kendi ısmarlayacak, ucuza güzel bira, değişiklik... Fikri çürütmek imkansız. Sayısız kez sırtımı yoğurmuş bir insanın suratına baka baka, bar güvenlikleri gibi yalan söyleyecek değilim: 'Yaz abi: 328, 66, 60 ...' Sonraki hafta sonu Balkanlardayız. Pansiyonda yemek faslını hızlıca halledip merkeze gitmek için taksiye biniyoruz. Taksici biraz Türkçe biliyor, mekan soruyoruz: 'İki erkek, muhabbet edip güzelce birimizi içebileceğimiz bir yer biliyor musunuz?' Taksici bizi anladığını söyleyip çekiyor eski bir barın önüne, teşekkür edip iniyoruz. Kapıda duran kimse yok. İçeri rahatlıkla girip boş olan tek masaya oturuyoruz. İlk gözüme çarpan şey bizden başka turistin olmadığı. Bilmediğimiz bir dilde bağırarak konuşuluyor. Böyle bir barım olsa ve reklamını yapacak olsam, tutunabileceğim tek dal samimiyet olurdu. Samimi bir yer.

Bira söylemek için garsona el ediyoruz, garson görüyor ama oralı olmuyor. Belli ki çok sevilmedik. Garson birazdan -kendi istediği zaman- elinde iki birayla yanıma geliyor, biralari masaya koyup anlamadığımız bir şeyler söylüyor ve gidiyor. Huzursuzuz ama bunu kendimiz istedik. Sonuçta Türklere vize istemeyen bir ülkenin dam sormayan barındayız. Ayrıcalıklı hissetmeyi beklemiyoruz. İçeri girdiğimizden beri neredeyse tek kelime konuşmadık. Etrafıma bakmamama rağmen üzerimizdeki bakışları hissedebiliyorum. Kim bilir burada neden sevilmedik? İlk akla gelen şey ırkçılık. Bir televizyon programı formatı geliyor aklıma: Erkan'la Dünyayı dolaşıp mekanlardan dışlanıyoruz: 'Arkadaşlar Maalesef Alamıyorum' bu Pazar tv8'de!

Birazdan garson bu defa elinde hesaplara yanıma gelip yine bir şeyler söylüyor, hesabı masaya bırakıp uzaklaşıyor. Ne dediğini bilmiyoruz ama çok iyi anlıyoruz. 'Koful' diyor Erkan, 'hücrede boşaltımdan sorumludur.' Kafamla onaylıyorum, hesabı masaya bırakıp kalkıyoruz. Artık Erkan da kaderimizi kabullenmiş durumda. Başka bir mekana girmeyi denemeyeceğiz. En yakın marketten aldığımız biralari yudumlayarak pansiyonumuza doğru yollanırken kuş gibiyiz.

Haftalık Mizah Dergisi | 24 HAZİRAN 2020 | Sayı: 667

Haftalık Yayın Süreli Yayındır

YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.

İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur

YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaraları:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

İYİ BAK HANGİ VİDA NERENİN SANA SORACAM EŞŞEK SIPASI

BİZİM DALLAMA DA BALKONA, KENDİ PARALEL EVRENİNE ÇEKİLİR UĞURCAN'IN NAZARINDAKİ KOLPACI İMAJİ SİNDİREBİLMEK ÜZERE

MAMAFİH ANCA UĞUR DÜNDAR'IN O EFSANE VIDEOSU İLE AVUNABİLİR

TOLGA'NIN BALKONU DIŞARIDAN KAPAMA VE DORUK'U DUMANDAN SAKINMA İPTİDAI LASTİKLİ KİLİT SİSTEMİ

VALLAA SERVİSE GÖTÜRÜCEEZ; OLDU OLDU, OLMADI LAPTOPA ELVEDA, BOK YENİSİNİ ALIRIM. ŞİMDİ GİT MATEMATİK ÖDEVİNİ YAP HADI

OLM NE ÖYLE KÜFÜR MÜFÜR ORTALIK YANKILANIYO, KİS BİRAZ KISS. UĞUR BABA'NIN VIDEOSU MU?

AABI Bİ DUR YAA, DOYA DOYA İZLEYELİM ŞUNU YAA

EŞŞOLUEŞŞEK İBİNE! SKTİR GİT!

ADAMA DİYÖRÜM Kİ YAZICAAM, AMA ŞU PANDEMİ ORTAMI NOOLACAK Bİ BAKALIM, MİSAL HAYAT ARTIK MASKEYLE Mİ DEVAM EDİCEK? YURTDİŞİNA TATİLE ÇIKARABİLİ-CEM Mİ KAHRAMANI? BAR ORTAMLARINA SOKABİLİCEM Mİ?

ÖNÜMÜZÜ Bİ GÖRELİM Dİ Mİ AMA. NİYE HAYBEYE YAZAYIM AABI, ONCA EMEK. İYİ Kİ Bİ 10 KAAT VERDİ. MİLLET Bİ SENARYOYU 50 KAADA YAZIYO, SENARYO KURSUNDAN ARKAAŞLAR SÖYLEDİ. UĞURCAN BİRAZ PARAGOZ MU NE?

YAA BABA SENİN LAPTOPU BARI ALIİM DERS ÇALIŞIİM

X ASAL SAYIYSA Y NEDİR, BAK ASAL SAYI DİYÖRÜM. ADAM GİBİ KALEM KAĞITLA NOT ALARAK ÇALIŞSANA ULEN

ELBETTE Kİ MATEMATİK TOLGA İÇİN BİR ONUR MESELESİDİR. DORUK'TAN DOĞRU CEVABI ALDIKTAN SONRAKİ POZİSYON:

HADI DORUK GTÜ KURTARIR, SEN NAAPICAN? UĞURCAN'IN KADAYIFIYLA DOYMAYA ÇALIŞIR, AŞIRI ŞEKERLENEN DİMAĞI DENGELYECEK TEK ÖGE, KALMIŞ, KÜFLÜ PIZZA KENARLARIDIR. BEYHUDE GEÇİRDİĞİ ZAMANIN AZABI MI, UĞURCAN'IN SİTEMLİ SİLÜETİNDEN Mİ BİRDEN ATEŞ BASAR;

YOKSA... YOKSA COVID Mİ? EN OLMAYACAK, EN ŞEFKATSİZ ORTAMDA HEM DE. TOLGA, BAŞINA İŞ ALMAMAK İÇİN OLSEN AMBULANS ÇAĞIRMAZ. Bİ DE DİBİNDE KABİR DUANI EDER GİBİ OSMANLICA-ARAPÇA ÇALIŞIR İYİ Mİ. TOLGA'NIN SKİNDE BİLE DEĞİLDİR POZİSYON, KANEPE KATAFALKI OLMUŞTUR ADETA, OLUMÜNE Bİ YATIŞTIR BU

